

Referat despre Cocosul negru de Victor Eftimiu - partea a doua

Iata un monolog devenit celebru, piatra de incercare, de decenii intregi, pentru orice ucenic al Thaliei:

"Arunci un pumn de aur si vezi crescand, deodata

In jurul tau, palate de marmora curata.

Cu trepte si coloane si statui si oglinzi.

Oglinzi de sticla scumpa, prin care cat cuprinzi,

Vedea-vei policandre cu mii si mii de raze.

Lumini de pietre rare... smaralde... crispraze.

Eu vin din departarea

Tinutului de ghiata, cu munti de flacari. Marea

Urcandu-se pe turnul stravechiului palat,

Ingheata si ramane asa cum a-nchegat...

Umblai intreg pamantul si marea pana-n fund...

Acolo in adancuri sunt ceruri instelate...

In loc de vant, e valul; in loc de munti-palate.

Acolo-i primavara, de patru ori pe an,

Si-n loc de pomi, domnita sunt ramuri de margean.

Acolo, scoici de aur cu pietre scumpe-n cute

impart, in tremurare, cantari necunoscute:

Iar apele rasuna de parc-ar fi clestar...

In loc de stele, pestii, purtand cate-un fanar.

Se duc sa lumineze adancurile marii..." Demna de citare este si tirada in care Temnicerul aminteste despre varsta biblica a pamantului in stilul basmului popular dar si al culorilor mitice din poemele eminesciene:

"Eu stau aici, baiete, de sapte mii de ani...

Nevasta mi-e soparla... copiii mei guzgani...

La mine nu patrunde lumina preacurata.

Eu nu traiesc, de aceea, eu nu mor niciodata...

Tu stai o noapte numai, eu stau de mii de ani." Versurile curg, si aici, in scandari pline de naturalete si echilibru clasici iar feeria se constituie, ca si in Insira-te, margarite, din cadentele pline de verva ale poeziei, luminii si desfasurarii dramatice.